

Հովհաննես Թուխանյան

Հագարան Բըլբուլ

<1>

Երբ դեռ շունչը արարչական ծավալվում էր օդի մեջ,
,
Եվ տիրում էր ամենուրեք սերն ու հանգիստն անվրդով .
Եվ գառն ու գել դեռ միամիտ խաղում էին իրար քով,
Սուրբ ու առատ էն ժամանակ, արևուսի կողմերում,
Բարի Ալամ թագավորն էր < . . . > իշխում ու տիրում:
Իշխում էր նա արևի պես, որ ամենքին կենսաձիր,
Իրեն լույսն ու ջերմությունը շրոայլում է անխըտիր,
Կամ թե գարնան անձրևի պես, որ թափվում է հորդառատ,

Չովացնում է ու լիացնում, չի հարցրնում լավ ու վատ:

<2>

Բարի լուսի հետ կանգնեց սգավոր պատավր որդու դիակի վրա, ձեռքերը դեպի
երկինք տարածեց ու կանչեց.
Ո՛վ լուսեղեն, դրոններդ բաց,
Հող ու ջրի առատ աստված,

Ո՛վ, որ Էսքան բարիք ու փառք՝
Աշխարքն անծեր, ծովերն անտակ
, փրռել, լըցրել,
Ո՛վ , քեզ են խրնդրել.
Ինչպես որդիս իր մոր գրրկին
Մեռավ կարոտ աչքն աշխարքին,
Նըրանք էլ թող մնան Էնպես

.
Եղեն այգին կըտրի թող փուշ,
Իրենք գագան չար ու ապուշ:

Էսպես կանչեց, ու, ո՛վ սարսափ, փոխվեց դրրախտն Էն անուշ,
Ծառը կըտրեց կոպիտ մացառ, որթը բաղեղ, վարդը փուշ.
Պահնորդ մարդիկ դարձան գագան գուրկ նշանից մարդկային,
Կորցրին և տիպ, և քնքշություն, որ ի ծրնե ունեին:

Սոսկաց արքան, ծեր, բագմափորձ մարդիկ կանչեց իր ատյան,
Ո՛վ է, ասավ, ձեզնից տեսել կամ իմացել Էսպես բան.
Ինչ պատիժ է, որ գալիս է ինձ ու երկրիս բովանդակ,

Եվ ինչ ճար կա < . . . >

Խոնարհեցին մեծ ծերերը գլուխները արեգարդ,
Թող շատ ապրի Ալամ արքան ոսկի գահին իր հաստատ,
Հագար տեսակ ցավի տուն է Էս աշխարքը անցավոր,
Ու թվում է մարդու համար ամեն մի ցավ անսովոր.
Բայց դու եղիր համբերատար, միտքդ պահիր երկար,
Ցավը պետք է մարդր քաշի, ոչ թե անշունչ սար ու քար:
Էս աշխարքում ոչ առաջին, ոչ վերջինն ես դու մենակ.
Պատահել են Էսպես դեպքեր կյանքում ամեն ժամանակ.
Մենք չենք տեսել, բայց լսել ենք, որ մեզանից շատ առաջ

Գորտ ու գագան մարդ են դառել, մարդը դառել գայլ կամ արջ.
Բայց թե հե՞ր է էս պատիժը այժմ գալի քեզ վրա,
Անգետ ու մարդիկ ենք մենք էդ դրկողը կհմանա:

Մենք է՛ն գիտենք, որ նա, ով որ ցավ է տվել ու աղետ.
Ստեղծել է ամեն ցավի ճարն ու իրեն հետ:
Չըկա մի ցավ արևի տակ, չըկա մի < . . . >
Որ չունենա գիտությունը նրան մի դեղ կամ դարման.
Գիտությունը լույս է, արքա, աշխարհի իջած երկնքից,
Ճարեր ունի քաղած-քամած ամեն հանքից ու տունկից.
Ետ է բերում նա մեռելին հոգեվարքից իր վերջին,

Մի հոգին է միայն պակասում հավասարի արարչին:
Մի քան չըկա վեր երկրնքում, երկրի վրա ու տակին,
Ողջ զընընել, ողջ մաղել է խաղալիք են իր ձեռքին:
Կանչիր թող գան քո տերության մեծերն ուսյալ ու գիտուն,
Եվ քո մարդկանց և քո այգուն նրանք կանեն օգնություն:

Էսպես ասին, պատվեր տվավ թագավորը (ծերունի),
Կանչեց երկրի ամեն կողմից գիտուններին անվանի:
Ո՛վ գիտուններ, բացեք տեսնեմ, ի՞նչ տեսիլք է արդյոք սա,
Որ ծերության անկար օրով իմ աչքերով ես տեսա:
Եվ ի՞նչ հնար կա < . . . > երկրի վրա ու տակին,

լցրեք նորից եղենական իմ այգին.
հավիտյան,
հոգին բանական:

Էսպես ասավ, գլուխ տվին գիտունները արքային.
Թող շատ ապրի Ալամ արքան ողջ ու հաստատ իր գահին.
Էս աշխարհում ամեն մի քան ունի իրեն մի պատճառ,
Էն պատճառն էլ ուրիշ պատճառ: Էսպես անվերջ, անդադար,

Մինչև պատճառն սկզբնական՝ ծագման խորհուրդն էս կյանքի,
Մինչև սկիզբն սկիզբների՝ ակն ու աղբյուրն ամենքի:
Ընչի համար էսպես է էս, շահ լինի քեզ թե վրնաս,

Պետք է քննես, առաջ բերող նրա պատճառն իմանաս:
Երբ իմացար, թե էս ընչից էս ինչ բանն է գալի,
Կարող ես դու առաջ բերես և հետևանք ցանկալի:
Եվ արդ, քանզի ամեն մի բան ունի իրեն մի պատճառ,
Իսկ էն, ինչ որ պատճառ ունի, ունի նաև իրեն ճար,
Մի՛ տրտմիր դու, մեծ թագավոր, մեզ տուր միայն ժամանակ,
Որ քրնրենք ու էս ցավի պատճառն ու ճարն իմանանք:

Ու գրնացին քառսուն ցերեկ, քառսուն գիշեր տըքնեցին,
Ցերեկն անդուլ, հանգիստ չառան, ոչ գիշերը՝ քնեցին,
Քըրքըրեցին, քընընեցին ամեն գրվածք ու գրյանք,

Երբոր անցավ քառսուն օրը, եկան դարձյալ ապարանք:
Թող շատ ապրի Ալամ արքան ողջ ու հաստատ իր գահին,
Գլուխ տվին, էսպես ասին արքային:
Քըրքըրեցինք, քընընեցինք մենք գաղտնիքը էս կյանքի,
Սահմանեցինք , տեղն ու ցեղը ամենքի.

Առանք մարդուն, որ օղն ու կապողն է վերջին,
Իջանք ներքև շարքով մարդուց անցանք մենք արջին,
Արջից հավքին, հավքից սողունն ու սողունիցը ձրկան,
էսպես հերթով հասանք մինչև էակաները նախնական,

,

Որոնք ունեն իրար ներհակ գորություններ լավ ու վատ,
Ու միանում ու լուծվում են, մաքառելով անընդհատ
էսպեսով էլ հորինում են ելևէջներ կյանքի մեջ,
Ույժ կամ ծյուրում, ախտ կամ եռանդ, ձիրք ու ծնունդ և կամ վերջ . . .
Ու էս աշխարհքում ամեն մինը մի կյանքով

Ծնվում, մեռնում, փոփոխվում է մի ընդհանուր օրենքով:
Էս ինչ հյուլեն ներհակավոր էն հյուլեին միացավ,
Ու փուշն ահա թերթեր տվեց, անուշ բուրմունք ունեցավ,
Կամ չէ < . . . > կատարվեց այլ միացում հակառակ,

Ու վարդն ահա փոխվեց, դառավ անհոտ մի փուշ հասարակ:
Արյան մեջ էլ էս ինչ հյուլեն պակսեց կամ չէ՝ շատացավ,
Ու մարդն ահա այդ կերպարանք արջի պատկեր ստացավ . . .
Էդ ամենը հրաշալի կանչեց արքան անհամբեր.
Բայց ասացեք, ո՛վ խորհմաստ, ո՛վ բազմագետ դուք գետեր,
Ինչպես անենք, որ իմ այգին դառնա դրախտն առաջվան,
Իմ մարդիկը գազանացած՝ կրկին լավերն է՛ն :
Էսպես կանչեց, գլուխ տվին գիտունները արքային.
Թող շատ ապրի Արամ արքան բարձր ու հաստատ իր գահին.
Ճարեր արինք, դեղեր բերինք, աշխատեցինք մենք անքուն,

Հնար չեղավ, դեղ-ճար չեղավ ոչ քո մարդկանց, ոչ այգուն .
բերինք-արինք փուշը մնաց էլ ետ փուշ.
Ու գազանը դարձյալ գազան՝ դաժան, կոպիտ ու ապուշ.. .

<3>

Միտք էր անում տարակուսած դժբախտ արքան Հուրանի,
Հանկարծ կանգնեց իր առաջին մի անձանոթ ծերունի:
Մի ծերունի պայծառ ու վեհ, ինչպես տեսիլք սրբազան,
Ալիքներին ծաղկեպսակ, ձեռին կաղնի գավազան.
Միրուքն երկար, մինչև գոտին, սիպտակ, ինչպես նորեկ ձյուն.
Քայլքը թեթև, դենքը զվարթ, ու հայացքը իմաստուն.
Ողջո՛ւյն, ասավ, բարի Ալամ, ողջույն վշտոտ թագավոր,

< . . . . . >

Թե հնար կա քո մեծ վշտին, թե մի ճար կա քո ցավին,
Էն Հագարան ազնիվ հավքն է, որ դու չունիս տակավին,
Որ երգում է հագար ձենով, հագար ձևով կանչելով,
Հետն էլ բուրյան մշտադալար վարդ է թափում փնջերով.
Եթե խոսի < . . . > նա մի օր,
Փուշ ու տատասկ վարդի կրփոխվեն, վարդ կրծադկեն նորից նոր .
Ու պահապան քո , որ դառել են այժմ արջ,
Ետ կը դառնան քնքույշ մարդիկ, ազնիվ ու լավ, քան առաջ . . .
Ո՛վ երկնառաք բարի դու Տեր, գոչեց արքան < . . . >

Պարզև կըտամ ինչ որ ուզի ավետաբեր քո լեզուն,
Բայց ո՞ր երկրում, ո՞ր անտառում, ո՞ր սարում է նա երգում . . .
Միշտ երջանիկ կախարդական անկոխ, անմեռ աշխարհքում . . .
Ասավ ծերը, քամի դարձավ ու չըքացավ իր աչքից,
Ապշեց արքան, քշվեց արքան աչքով տեսած հրաշքից:

<4>

Երեք կըտրիճ որդի ուներ Ալամ արքան ալևոր,
Կանչեց իրեն երեք որդուն ու արքունիքն իր բոլոր:
Տեսա՞ք, ասավ, սիրուն որդիք, ինչ պատուհաս մեզ հասավ.
Մեր տերության միակ գարդը, միակ փառքը փրչացավ:
Ես՝ ծերունի, սրբի տեղակ ցույց եմ արդեն ձեռս առել,

Այժմ էլ վրշտից ծունկս կըտրել, աչքիս լույսն է խավարել .
Ժիր մարդիկ եք– գենքներդ առեք, ձիանք հեծեք ամենի,
< . . . > գըտեք :

Ավագ որդին

եկավ ավագ որդին]. Ո՛վ մեծափառ մեր ծրնող,

Ես ձի կելնեմ, գենքրս կառնեմ, կերթամ, կանցնեմ հողից հող.

Չեմ վախենալ, ետ չեմ դառնալ, ով որ կուզի դեմքս գա,

Յոթ գրլխանի վիշապ լինի, դև ու հրբեշ, թե հրսկա.

Ահա այսպես < . . . > կըտոր-կըտոր ես կանեմ.

Երկնում լինի վայր կրբերեմ, ծովի խորքում կրհանեմ:

(Մուրը պալատականների մեջ պրտտեցնում է):

Պալատական կանայք սարսափահար ճչալով խմբովին.

Օ՛, սարսափելի է ո՛վ կրկանգնի նրա դեմ:

Պալատականները

Ծաղրածուն

:

Ապա խոսեց միջնակ տղեն՝ նույնպես գոռոզ մեծ բերան,

Հայրիկ, ասավ, ես կրբերեմ խաս բյուրբյուր Հազարան

Կուզես հիմի նըշան արա, օր ու ժամ,

Ու թող լինիմ մորըս որդին, եթե հանկարծ ուշանամ,

< . . . . .

. . . . .

. . . . . >

(Վերջում լրավում է մեղմ նվագածություն և երգի ձայնը, ծաղկեպսակը գրլխին, քնարը ձեռքին, ոգիներով աղջիկներով շրշապատված գալիս է Արեգը).

Ծաղկապսակ բրուրներից,

Արշալուսի ժամերին,

Նա ժըպտալով՝ կանչում է ինձ

Դեպի աշխարհն իր Վերին:

Խոր ու խաղաղ անտառներից,
Լրոռության մեջ էն խորին,
Շրշրնջալով կանչում է ինձ

Դեպի աշխարհն իր Վերին,

Կարկաչահոս մեր ջրերից,
Երբ թախծում են ափերին.
Կարկաչելով կանչում է ինձ

Դեպի աշխարհն իր Վերին:

Ո՞վ է կանչում, գավակս,
Անտեսը, հայր:

Եվ պալատականներն իրար աչքով արին ու ծիծաղեցին քթերի տակ . . .
< . . . . . >
. . . . . >
.

Թե չէ, եթե ուշք դարձնես ու ընկնես նրանց հետ,
Քեզ կրհաղթեն ուշքդ կրտիրեն < . . . . . >
Կրնկատես ապարանքը < . . . . . >
Երբ այսպիսով կրնոտենաս ապարանքի դրոներին,
Խոյն ու առյուծ կանգնած են նրա երկու կողմերին,
Խոյի առաջ միս է դրրած, իսկ առյուծին՝ կանաչ խոտ,

Եվ սովատանջ նրանք կանգնած հսկում են միշտ իրար մոտ.
Դու կրփոխես խոտը խոյին միսը կրտաս առյուծին,
Ճամփա կրտան ու կրհասնես < . . . . . >

[. . . . . ներս կրմտնես ապարանք . . .
Ներս կրմտնես . . . . երգի դայլայլ, վարդի բույր,

Իրար ետևից կանգնես յոթը . . . վարագույր,
Այնտեղ փայլ վանդակում երգում է հավքն այն չքնաղ
Ու երգի հետ մշտադալար վարդ է թափում ու թափում:
վարդերի բույրով, երգի ձայնով
Իր լուսեղեն նուրբ մահիճում քնած է վեհ տիրուհին–

Այստեղ հիշիր, զգույշ կացիր մոտ շրգնաս դու նըրան.
< . . . . > չի դիմանալ և ոչ մի սիրտ
Ու կրհաղթվես նրա գեղեցկության թովչանքից
Ու կըզըրկվես այն բյուրբյուրից քո կյանքից: